

Ὁ μεταγν. σύνδ. ἀφοῦ. Οἱ τύπ. ἀφοῦν καὶ ἀφὸν κατ' ἐπίδρασιν τοῦ ἀφόντας, δι' ὃ ἰδ. ἀφόταν. Τὸ φόνου ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἀφόνου, ὃ ἐκ τοῦ ἀφόν κατὰ τὸ ἀφότου. Τὸ ἐφοῦ κατὰ τὸ συνών. ἐπειδή. Εἰς τὸ σαφοῦ τὸ σπιθανῶς ὀφείλεται εἰς συνεκφορᾶν. Διὰ τὸ ἀποῦ καὶ ἀμπονὲ ἰδ. ἀφόταν.

1) Ἀφ' οὗ χρόνου, ἐξ ὅτου Ἡπ. Κίμωλ. Σίφν. κ.ά.: Ἀφοῦ ἤβγε ἀπὸ τὴν θάλασσα, πολεμᾷ ἐπαδὰ (ἀφότου ἔπανσε νὰ ναυτίλλεται, ἐργάζεται ἐδῶ) Κίμωλ. Ἀφοῦ ἤπαντρεύτηκε, ἐν ἡπῆα πρὸς τὸ σπῆι του Σίφν. Ἀφοῦ ἤζουσε ἀκόμη ἡ γυναῖκα μου, σαράντα χρόνια θὰ ναι αὐτόθ. 2) Ἀπὸ τὸν χρόνον κατ' ὃν ἔγινε ἡ θὰ γίνη τι, ἀπὸ τὴν στιγμὴν ποῦ, μετὰ ποῦ κοιν.: Ἀφοῦ ἔφαγε, ἔπεσε νὰ κοιμηθῆ. Ἀφοῦ τέλειωσε τὴ δουλειά του, δὲν κάνει πρὸς τίποτε. Ἀφοῦ πέρασε, τότε τὸν κατάλαβε. Ἀφοῦ ἔφυγε, τότε ἔφτασα καὶ δὲν τὸν εἶδα. Ἀφοῦ θὰ σκολάσης, νὰ ῥθῆς νὰ μὲ βρῆς κοιν. Ἀφὸ περάσανε δὴ τρεῖς μέρη, ἐσκέφτηκε πῶς πρέπει νὰ δουλεύη Ἀπύρανθ. Ἡ σημ. καὶ μεταγν. Πβ. Στράβ. 13,1,54 «τοῖς δ' ὕστερον, ἀφοῦ τὰ βιβλία ταῦτα προῆλθεν, ἄμεινον... ἐκείνων φιλοσοφεῖν». β) Ὅταν Θράκ. (Αἰν. Καλλιπ.) Κίμωλ. Λέσβ. κ.ά.: Φόνου τὸν εἶδι ἡ δράκους, θάμαξι (ἐκ παραμυθ.) Αἰν. Φόνους ξύπνιοι, ἦταν ἡ γήλιους βγαλμένους (ἐκ παραμυθ.) αὐτόθ. || Παροιμ. Ἀφοῦ βρέπει νὰ βρέξ', δὲ βρέξ' κὶ τὸν Μάι δρουσουλουγᾶ (ἐπὶ τοῦ ἀκαίρως γινομένου) Λέσβ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Χρον. Μορ. στ. 149 Ρ (ἐκδ. JSchmitt) «κὶ ἀφὸν ἀπεχωρίστησαν, ἔς τοὺς τόπους των ἀπῆλθον». 3) Ἐφόσον κοιν.: Ἀφοῦ δὲ θέλεις, δὲ μπορῶ νὰ σὲ βιάσω. Ἀφοῦ ἦρθα μὲς' ἔς τὴν ὄρα, θὰ βοηθήσω κ' ἐγώ. Τί ρωτῆς καὶ ξαναρωτῆς, ἀφοῦ δὲ σ' ἐνδιαφέρει; Τί θέλεις νὰ σοῦ πῶ, ἀφοῦ δὲν ξέρω τίποτε; κοιν. || Ἀσμ.

Ἀμπονὲ σ' εἶσαι ἡ μοῖρα μου, σ' εἶσαι τὸ ριζικό μου, γιὰτὶ ἔκανες πλούσιο πολλὰ τὸν ἀδερφό μου;

Αἴγιν. 4) Διότι, ἐπειδὴ κοιν. καὶ Καππ. (Συνασσ.): Ἀφοῦ τὸ θέλει, ἄς γίνη. Ἀφοῦ ἔκλεψε, θὰ τιμωρηθῆ. Ἀφοῦ ἐπιμένει, δὲ μπορῶ νὰ κάμω διαφορετικὰ κοιν.

Πβ. ἀφόταν.

ἀφούντωτος ἐπίθ. σύνηθ. ἀφούντουτους βόρ. ἰδιώμ. ἀφούδωτος πολλαχ. ἀφούδουτους πολλαχ. βορ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. φουντωτός.

1) Ὁ μὴ ἔχων φούνταν, εἰδικῶς ἐπὶ τοῦ φυτοῦ τοῦ ἀραβοσίτου τοῦ μὴ ἀποκτήσαντος ἔτι θύσανον Λεξ. Δημητρ.: Τὰ πῆρε ἀφούντωτα τὸ λῶκαμα τὰ καλαμπόκια. β) Ὁ μὴ ἀποκτήσας φύλλωμα σύνηθ.: Ἀφούντωτες λεμονεῖς πορτοκαλεῖς κττ. Ἀφούντωτα μπουμπούκια. 2) Μεταφ. ὁ μὴ ἀποκτήσας ἀκόμη ζωηρότητα σύνηθ.: Ἀφούντωτο γλέντι.

ἄφουξα ἡ, Πόντ. (Ἀργυρόπ. Σάντ. Χαλδ. κ.ά.) ἄφιξα Πόντ. (Ὁφ.) ἄφιξη Πόντ. (Ὁφ. Τραπ.) Ἀγνώστου ἐτύμου.

1) Τὸ μεταξὺ τῶν αἰδοίων καὶ τῶν μηρῶν μέρος τοῦ σώματος ἐνθ' ἄν. 2) Λαγῶν Πόντ. (Χαλδ.)

ἀφούρκιστος ἐπίθ. Πόντ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *φουρκιστός <φουρκίζω.

Ὁ μὴ πνιγείς.

ἀφούρμιστος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.) ἀφούρμιστους βόρ. ἰδιώμ. ἀφούρμιγος πολλαχ. ἀφούρμιγους πολλαχ. βορ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *φουρμιστός <φουρμίζω.

Ὁ μὴ εἰσαχθεῖς εἰς τὸν φούρνον εἴτε πρὸς ὄπτησιν

εἴτε πρὸς ἀποξήρανσιν ἐνθ' ἄν.: Ἀφούρμιστο κουκούλλι-σῦκο-ρωμί κττ. Ἀφούρμιστη σταφίδα κοιν. Ἀντίθ. φουρμισμένος (ἰδ. φουρμίζω).

ἀφουρτούγιαστος ἐπίθ. πολλαχ. ἀφουρτούγιαστος Πόντ. (Κερασ.) ἀφουρτούγιαστος Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *φουρτουγιαστός <φουρτουγιαζώ.

Α) Κυριολ. 1) Ὁ μὴ ἔχων τρικυμίαν, ἤρεμος, γαλήνιος, ἐπὶ θαλάσσης πολλαχ.: Ἀφουρτούγιαστη θάλασσα πολλαχ. Ἀντίθ. φουρτουγιασμένος (ἰδ. φουρτουγιαζώ). β) Ὁ μὴ θυελλώδης Λεξ. Δημητρ.: Καρὸς ἀφουρτούγιαστος. γ) Ὁ μὴ ὑποστὰς τρικυμίαν Πόντ. (Κερασ.) 2) Ὁ μὴ προξενῶν τρικυμίαν, ἐπὶ ἀτμοσφαιρικῆς καταστάσεως καὶ ἀνέμου Λεξ. Δημητρ.: Ὁ σιρόκκος ἔς τὰ μέρη μας εἶναι ἀφουρτούγιαστος.

Β) Μεταφ. 1) Ὁ μὴ ἔχων δυστυχίαν, θλίψεις καὶ ταλαιπωρίας Λεξ. Δημητρ.: Ζωὴ ἀφουρτούγιαστη. Ἀντίθ. φουρτουγιασμένος (ἰδ. φουρτουγιαζώ). 2) Ὁ μὴ δυστυχήσας, ὁ μὴ δυστυχῶν Λεξ. Δημητρ.: Ἀφουρτούγιαστοι περάσαμε τὰ πρῶτα μας χρόνια.

ἀφούσα ἐπίθ. θηλ. Κρήτ. Κύθηρ. ἄφουσα Θήρ. Ἰος.

Ἐκ τοῦ ρ. ἄφτω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -οῦσα ἐκ τῶν μεταβατικῶν τύπων *ἄφτουσα καὶ *ἄφτουσα. Ἰδ. ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Ἀθηνᾶ 37 (1925) 185. Πβ. καὶ ΓΧατζιδ. ΜΝΕ, 2, 122 καὶ ΣΞανθουδ. Ἐρωτόκρ. 517. Ἡ λ. καὶ ἐν Ἐρωτοκρ. Α 746.

1) Ἡ τρύχουσα, ἡ στενοχωροῦσα Κρήτ.: Ἀσμ.

Θάλασσα, πικροθάλασσα καὶ πικροκυματοῦσα, ὄλοι σὲ λένε θάλασσα κ' ἐγὼ σὲ λέω ἀφούσα.

2) Οὐσ. α) Ἐκκαυσις, καῦσις Κρήτ.: Κάφα σήμερο κὶ ἀφούσα μοῦ δίνει. Ἀφούσα ἔχω ἀπὸ τὴ στενοχωρία μου. Ἡ σημ. καὶ ἐν Ἐρωτοκρ. ἐνθ' ἄν. «πᾶσα φωτιά θέλει νερὸ νὰ πάψη τὴν ἀφούσα». β) Παρόξυνσις, στενοχωρία Κρήτ.: Ἀφούσα μὲ πιάνει ὅσο θωρῶ καὶ δὲν ἔρχεται.

γ) Πνευστίασις Κύθηρ. Συνών. λαχάνισμα.

δ) Ἐρεθισμὸς τοῦ δέρματος, ἔκφυμα Θήρ. Κρήτ.

ἀφουσία ἡ, Εὔβ. (Αὐλωνάρ.) Πελοπν. (Λακων. Μάν.) κ. ἄ. ἀφουσιὰ Πελοπν. (Αἰγιάλ. Ἀρκαδ. Ἀχαῖα Βούρβουρ. Κόκκιν. Μεσσο. Παππούλ. Χατζ.) ἀφουσιὰ Εὔβ. (Κάρουστ.) Πελοπν. (Καλάμ. Μάν.) Τσακων. ἀφισιὰ Θράκ. (Περίστασ.) Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.) ὀφισιὰ Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.) ἀφισικιὰ Μακεδ. (Βελβ.)

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀφουσιὰ=«ἡ σκουριώδης πεταστή τοῦ σιδήρου, τὸ τοῦ σιδήρου ἀποσφύρισμα». Ἰδ. Δουκ. ἐν λ. καὶ Append.

1) Τὰ περιττώματα τοῦ μεταξοσκώληκος μετὰ τῶν ὑπολειμμάτων τῆς τροφῆς ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀφούσια.

2) Χῶμα οὐχὶ συμπεπιεσμένον, ἀλλ' ἐλαφρόν, κοῦφον Πελοπν. (Ἀρκαδ. Παππούλ. Χατζ.): Σὰν ἀφουσιὰ εἶναι τὸ ρωμί (ἀφρᾶτο) Ἀρκαδ. 3) Εἶδος θάμνου μὲ καρπὸν βοτρυώδη Πελοπν. (Βούρβουρ.)

ἀφούσια τά, Πελοπν. (Οἶν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφουσιὰ.

Ἀφουσιὰ 1, ὃ ἰδ.

ἀφούσκιστα ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀφούσκιγα Πελοπν. (Κορινθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀφούσκιστος (II).

Χωρὶς νὰ ἔχη τις λιπάνει, ἐπὶ ἀγροῦ: Ἐχω ἀφούσκιγα.

ἀφούσκιστος ἐπίθ. (I) Κρήτ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *φουσκιστός <φουσκίζω (I).

